

dojamowe, u pozostałych (47%) leczenie było skojarzone z laseroterapią. Wskazaniami do leczenia były przeciwwskazania do leczenia radykalnego oraz różnego stopnia dysfagia oceniana według pięciostopniowej skali EORTC.

Metoda: W znieczuleniu miejscowym zakładano do przelęku standardowy aplikator typu „bougie”. Prawidłowość jego położenia oraz obszar terapeutyczny określano na podstawie radiogramów. Na tej podstawie opracowywano indywidualny plan leczenia w komputerowym systemie ABACUS 1,6. Chorzy byli napromieniani źródłem Ir-192 o wysokiej mocy dawki, techniką afterloading z użyciem aparatu GammaMed 12i. Zakres stosowanych dawek oraz sposób ich frakcjonowania zależał od stanu ogólnego chorych oraz przebytego wcześniej leczenia.

Chorzy po leczeniu poddawani byli badaniom kontrolnym, w trakcie których oceniano stopień ustąpienia dysfagii oraz czas do nawrotu dolegliwości. Okres obserwacji wynosił od 1 do 9 miesięcy. We wstępnej analizie wyników stwierdzono u ok. 90% chorych zmniejszenie stopnia dysfagii o co najmniej 1 stopień.

14

WEWNĄTRZOSKRZELOWA BRT-HDR W RAKU OSKRZELA - PRZYCZYNY NIEPOWODZEŃ

M. Mączko, R. Kabarowski, W. Kośniewski, M. Pamucka

Wojewódzki Ośrodek Onkologii, Zakład Radioterapii, Opole

Cel pracy: Próba analizy czynników, wpływających na niepowodzenia w leczeniu BRT raka oskrzela.

Materiał i metody: W okresie od X. 97 do V. 00 (31 miesięcy) leczono przy użyciu brachyterapii wewnątrzoskrzelowej HDR 180 chorych na raka oskrzela. Z tej grupy wyodrębniono 150 pacjentów, u których oceniano poprawę obiektywną (w badaniu radiologicznym i bronchoskopowym) oraz poprawę subiektywną. Analizie poddano 92 chorych (grupa 1), u których nie odnotowano poprawy po zakończeniu brachyterapii, porównując z grupą 2 (58 chorych), u których stwierdzono poprawę. Średni wiek chorych w grupie 1 wynosił 61 lat, w grupie 2 - 58,3 lat, średni stan ogólny wg skali Karnofsky'ego w obu grupach - 70. Więcej niż 1 oskrzele zajęte było u 35 chorych, w grupie 1 i u 18 w grupie 2, u 7 pacjentów w grupie 1 i u 2 pacjentów w grupie 2 zmiany były obustronne. Ostroga główna i/ lub tchawica zajęta była u 15 pacjentów w grupie 1 i u 3 pacjentów w grupie 2. Dawka całkowita i liczba frakcji wynosiły odpowiednio: 22,5Gy/ 3 frakcje - 8 pacjentów (grupa 1) i 9 pacjentów (grupa 2), 15 Gy/ 2 frakcje - 69 pacjentów (grupa 1) i 40 pacjentów (grupa 2), 10 Gy/ 1 frakcję - 15 pacjentów (grupa 1) i 9 pacjentów (grupa 2).

Wyniki: W grupie 1 (92 chorych) stabilizację bronchoskopową odnotowano u 85 chorych (92,4%), zaś progresję - u 7 (7,6%). Średni wiek w obu grupach był podobny i wynosił 61 lat (grupa 1) i 58 lat (grupa 2). Średni stopień sprawności wg Karnofsky'ego w obu grupach był identyczny i wynosił 70. Naciekanie więcej niż 1 oskrzela, zmiany obustronne i/ lub zajęcie tchawicy stwierdzono w grupie 1 częściej niż w 2 (odpowiednio 38% vs 30%, 7,6% vs 3,5%, 16% vs 5%). Procent pacjentów, którzy otrzymali 1, 2, 3 frakcje był w obu grupach podobny.

Wnioski: Nierówne grupy pacjentów uniemożliwiają wyciągnięcie wiążących wniosków. Na podstawie przedstawionego materiału można stwierdzić, że wiek i stopień sprawności nie miały wpływu na uzyskanie poprawy po BRT, podobnie jak i liczba frakcji. Znacząca natomiast wydaje się być rozległość nacieku (zajęte 1 i więcej oskrzela, ostroga główna i tchawica).

15

BRACHYTERAPIA HDR W PALIATYWNYM LECZENIU ZAAWANSOWANEGO RAKA PRZELĘKU – OCENA SKUTECZNOŚCI METODY

T. Rutkowski, B. Białas, A. Rembielak, M. Fijałkowski

Samodzielna Pracownia Brachyterapii, Centrum Onkologii - Instytut w Gliwicach

Cel pracy: Ocena skuteczności paliatywnej brachyterapii (BT) w leczeniu zaawansowanego raka przelęku.